

CÍRKEV BRATRSKÁ

David Novák

david.novak@cb.cz

předseda Rady Církve bratrské

www.cb.cz

Soukenická 15, 110 00 Praha 1

17. 3. 2020

Milé sestry, milí bratři,

jen málokdy v našich životech a sborech měla slova Pána Ježíše *Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí!* (J 14,27) takovou naléhavost! Mnozí z nás zřejmě prožívají jisté chvění, možná i děs, co přijde. Jsme jako společnost, ale i jako církev a sbory, ve zcela nové situaci a jen těžko předvídat, co bude dál.

Jakkoli se jedná o situaci novou a složitou, jako církev ji neprožíváme poprvé. Proto jsem se rozhodl přizvat k tomuto svému dopisu ještě jednoho autora, který stojí na začátku pomyslné úsečky předsedů Rad CB, a to Aloise Adlofa. Nahlédl jsem do jeho kázání, jak on reagoval na temnou dobu první světové války: „*V těchto dobách úzkosti a hrůzy má jistě Bůh své úmysly a plány. Nerozumíme jim často. A proto zmocňuje se nás neklid a zdá se nám, jakoby nebylo vyvážením z mrákot a mlh.*“ Adlof situaci, kterou prožívala jeho generace, spojoval „s Božím mlčením“. Proto pokračuje: „*Mlčící Bůh promluví všude tam, kde jeho mlčení probudilo lkání, pláč, opravdové pokání, upřímné hledání jeho tváře.*“ Tedy nejen uklidňuje, ale také vede svoje posluchače k tomu, aby těžké doby, které prožívali, chápali jako výzvu k pokání a k novému hledání Pána Boha. Mám za to, že i tento důraz dnes potřebujeme slyšet. Pán Bůh někdy mluví trápením, jakkoli je to bolestivé a nepříjemné.

Adlof ale zároveň na jiném místě píše: „*A přece i ve tváři této skutečnosti zarmocující smíme mluvit o životě, který má větší moc než smrt. Ano, smíme mluvit o tom, kterému je dána všeliká moc na nebi i na zemi a který účasten stal se naší lidskosti. Není posledním tónem smrt, nýbrž život. Je vzkříšení.*“

Záměrně jsem vybral tento Adlofův text, protože odkazuje na vzkříšení, tedy na velikonoční dobu, kterou prožíváme nebo bychom prožívat měli, a kterou chci připomenout. Právě vzkříšení z nás totiž dělá lidi naděje uprostřed beznaděje. V souvislosti s tím, co prožíváme, mě napadl text známého autora T. Kellera, který se ptá: „*Proč je pro nás tak těžké vyrovnat se s utrpením a nemocí? Protože si myslíme, že tento rozbitý svět je jediný, který kdy budeme mít.*“ Naděje vzkříšení ale ukazuje, že ani tento svět ani život nejsou tím největším, co máme, jakkoli život je úžasný dar.

Před pár lety jsme si formulovali tři slova, kterými bychom rádi charakterizovali naši církev. Mám na mysli *odvahu, otevřenost a oddanost*.

Doba, kterou procházíme, je výzvou být lidmi odvahy třeba v tom, že pomůžeme potřebným, kterých bude v našem okolí zřejmě přibývat, že svým postojem budeme ukazovat, že strach nemusí mít poslední slovo. Je výzvou k otevřenosti, protože možná mnozí lidé poté, co pandemie skončí nebo už i během ní, budou hledat odpovědi na mnohé existenciální otázky. Dokážeme jim v našich sborech odpovědět? A je výzvou k tomu, abychom uprostřed virů doby zůstali věrni Kristu. Často jsme slyšeli a říkali, že Kristus je základem naší církve.

Jenže jinak se to říká, když se pravidelně scházíme a jsme spolu v kontaktu, a jinak, když jsou modlitebny zavřené a společně nemůžeme konat nic. Jenže právě, když spolu nejsme, se ukáže, co nebo kdo je vlastně naším základem.

Modlím se spolu s Vámi všemi za Boží milost a za to, aby nás Pán Bůh tímto obdobím nejen provedl, ale aby nás i posílil a ukázal nám na zcela nové oblasti. Zároveň aby nám dával pokoj, který převyšuje naše myšlení.

Váš v Kristu
David Novák